

[Alfred Jensen.]

andet, var alt for hård. Jeg tror ikke, det spiller så stor en rolle for disse indkomster, men naturligvis er det rigtigt, at sådan er det. Svagheden er imidlertid den, at beskattningen er for hård, at man egentlig burde gå længere ned. Jeg vil mene, at det højeste, man burde starte på, måtte være 20 pct. og ikke som foreslået 24 pct.

Jeg har med megen interesse hørt den ve- og jammertale, der er kommet til orde, over den skændige behandling af, hvad man kalder mellemindkomsterne. Jeg har i år som ved tidligere lejligheder undersøgt, hvordan de forskellige grupper af skatteborgere er stillet, når de har betalt deres skat; og hvis man hæfter sig ved det, der bliver tilbage, når den pågældende har betalt sine skatter og afholdt de udgifter, der er fradragsberettigede — og det er jo dog det, der må have interesse — falder det i øjnene, at den, som efter gældende regler har betalt til staten 11 700 kr., og naturligvis også har betalt noget til kommunen, dog har 30 000 kr. tilbage at leve af. 30 000 kr. årlig! Ja, jeg har ikke nogen medynk med en sådan skatteyder. Jeg har ikke noget imod, at alle får skattelettelse, hvis det er foreneligt med helhedens tarv, men jeg kan ikke se, at der er nogen særlig grund til varmhjertet at tale denne skatteydernes sag. Det forekommer mig, at han har nok til dagen og vejen, for selv om man tager nogle hundrede kroner mere, kommer der ikke til at mangle noget, hverken i spisekammeret eller i garderoben. Det vil derimod være tilfældet, når det drejer sig om de lavere indtægter. Jeg nævnte en indkomst på 8 000 kr., og det er klart, at her vil det kunne føles, hvis skatten stiger med enten 10, 20 eller 30 kr.; her vil det virkelig gå ud over garderoben, spisekammeret eller det, man kan ofre på børnene — og det er det, der dikterer os vor stilling til det foreliggende lovforslag.

Jeg synes heller ikke, man er gået vidt nok i retning af skattelettelse for de små indkomster. Jeg har naturligvis ikke overset, at de, der har en skattepligtig indkomst på under 5 000 kr., bliver fritaget for at betale skat. Jeg har intet imod, at man løfter bundgrænsen op; jeg vil imidlertid have lov til at gøre opmærksom på, at det har ingen indflydelse på de indtægts-

grupper, der ligger lige ovenover, men kun på dem, der ligger nedenunder; det er jo netop dem, der ligger umiddelbart over bundgrænsen, det ville betyde noget for, men dem hjælper man ikke. Altså: med 8 000 kr. i skattepligtig indkomst skal man betale mere, med 10 000 kr. opretholdes status quo. Her mener vi der bør sættes ind.

Jeg ved ikke, hvor megen virkning mine ord har, men jeg forstår, at hele problemet må og vil blive diskuteret videre i udvalget, al den stund der er rejst så mange indvendinger imod det foreslåede, og jeg håber, man vil være opmærksom på det hårde skattetryk, der stadig hviler på almindelige arbejderindkomster. Man kan jo så glæde sig over den smule skattelettelse, der foreslås. Det forekommer mig, at når man ser bort fra dem, der har under 5 000 kr., er denne lettelse givet til indkomstgrupper, som vel nok gerne ville have en skattelettelse, men som egentlig ikke trænger dertil i samme grad som de grupper, der har en mindre indtægt.

Dernæst et par bemærkninger om de øvrige ændringer i lovforslaget. Jeg har ikke noget imod, at man ændrer § 36 som her foreslået ud fra den forudsætning, at mulighederne for at foretage en nedsættelse i skatten fortsat er til stede og vil blive udnyttet. Men her har jeg naturligvis ikke den tilfredsstillelse at kunne sige, at det bliver de.

Jeg må beklage, at man, i hvert fald når det drejer sig om folk med små indkomster, er særdeles vrangvillig over for ansøgninger om skattefritagelse eller skattenedsættelse. Jeg skal ikke kunne sige, hvordan det er med store indkomster, men jeg ved, at når det drejer sig om beskedne indkomster, hvor der dog er tale om en forringelse, er man meget henholdende med at give fritagelse; dér er man mere interesseret i at skyde afgørelsen ud til et senere tidspunkt. Det er netop denne trafik, der er baggrunden for, at den kommunistiske gruppe den ene gang efter den anden har fremhævet, at man i hvert fald for de arbejdsløses vedkommende burde give en skattefri periode for samme tidsrum, som ledigheden varer.

Hvad angår lovforslaget om lempelse af beskattningen af merindtægt, siger det sig selv, at det kan vi gå ind for. Men jeg undlader ikke at gøre opmærksom på, at vi ikke